

Nr 46.

Ankom till riksdagens kansli den 19 maj 1922 kl. 11 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 27 maj 1921 om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 28 april 1922 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 255, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, jämlikt § 87 rege- ringsformen föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat för- slag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 27 maj 1921 om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo.

Förslaget är av följande lydelse:

Förslag

till

Lag

om fortsatt tillämpning av lagen den 27 maj 1921 (nr 265) om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo.

Härigenom förordnas, att lagen den 27 maj 1921 (nr 265) om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo, vilken lag gäller till den 1 juli 1922, skall äga fortsatt tillämpning till och med den 30 juni 1923; dock skall från och med den 1 juli 1922 10 § hava följande ändrade lydelse:

Sker avverkning — — — här är sagt.

Vad nu — — — under bedömande.

Verkställes avverkning, varemot förbud meddelats eller varigenom lämnad anvisning av beskaffenhet som i andra stycket sägs varder åsidosatt, av annan än den, vilken förbudet eller anvisningen delgivits, och ägde avverkaren kännedom om förbudet eller anvisningen, vare han underkastad enahanda påföljd, som om förbudet eller anvisningen delgivits honom, och varde i målet jämväl i övrigt så förfaret, som i det föregående är för särskilda fall stadgat.

Innefattar avverkning — — — förut är sagt.

Beträffande påföljd av sådan under denna lags giltighet begången förseelse, varom i 10 § sägs, skall vad i lagen är stadgat fortfarande att gälla även efter den 30 juni 1923.»

Beträffande utredningen i ärendet tillåter sig utskottet att hänvisa till de propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll.

Motion.

I sammanhang med denna proposition har utskottet till behandling förehaft en inom första kammaren väckt, till utskottet hänvisad motion, nr 171, av herr *Johansson, Johan Bernhard*, vari hemställts, att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts ifrågavarande framställning.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för denna framställning, hänvisas till motionen.

Utskottet.

Genom förevarande proposition har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga ett inom justitiedepartementet upprättat, vid propositionen fogat förslag om fortsatt tillämpning till och med den 30 juni 1923 av lagen den 27 maj 1921 (nr 265) om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo — vilken lag gäller till den 1 juli 1922 — dock med sådan ändring av 10 § att avverkningsförbud och därmed i förevarande avseende likställda anvisningar skola gälla icke blott mot dem, som därav fått del i hittills vanlig ordning, utan även mot en var annan, som visas hava därom ägt vetskap.

Såsom av statsrådsprotokollet framgår har departementschefen funnit den i ärendet åvägabragta utredningen otvetydigt giva vid handen att, intill dess definitiv skogslagstiftning kommit till stånd, de i den

provisoriska lagen givna bestämmelserna om inskränkning i avverkningsrätten icke heller nu kunna undvaras, och att det skulle innebära stor risk för skogskapitalets fortbestånd, om skogsägare och innehavare av avverkningsrätt medgaves att förfoga över landets skogstillgångar lika fritt som före den provisoriska skogslagstiftningens tillkomst.

Såsom skäl för sin hemställan om avslag å Kungl. Maj:ts framställning anför motionären huvudsakligen, *dels* att den provisoriska lagen tillkommit under de under krisåren tillskapade onormala förhållandena, varigenom lagen, då normala förhållanden börja inträda, verkar som ett kraftigt ingrepp i den enskildes förfoganderätt över sin egendom ävensom medför den osäkerhet, som provisoriska lagar i allmänhet orsaka, *dels* att lagen i ekonomiskt avseende haft till följd att för tillsynen av lagens efterlevnad skogsvårdsstyrelsernas löne- och omkostnadskonton ökats i avsevärd utsträckning till förfång för styrelsernas understödjande verksamhet, *dels ock* slutligen att lagen torde kunna komma att på den definitiva skogslagstiftningen verka därhän, att i densamma inpassas rön, vilka vunnits under onormala, genom en kristidslag skapade förhållanden.

Utskottet, som visserligen anser något fog finnas för vissa av de av motionären framförda synpunkterna, har dock med hänsyn så väl till att den provisoriska lagen inom ganska nära framtid kan förväntas komma att avlösas av definitiv skogslagstiftning som ock till de konsekvenser, ett upphävande av lagen skulle kunna komma att medföra, funnit sig böra ansluta sig till Kungl. Maj:ts framställning om lagens prolongering.

Vad angår den ifrågasatta ändrade lydelsen av 10 § i lagen torde densamma visserligen icke verka till en fullt effektiv ändring av de missförhållanden, som ändringsförslaget avser att råda bot på. Med hänsyn emellertid till svårigheten att inom ramen av den *provisoriska* lagstiftningen åstadkomma full effektivitet i hithörande hänseende finner sig utskottet böra förorda förslaget sådant detsamma föreligger.

Beträffande de olika förslag till ytterligare ändringar i lagen, om vilka, enligt vad av statsrådsprotokollet framgår, förslag väckts, vill utskottet i anledning av det av skogsvårdsstyrelsen i Södermanlands län framförda förslaget om förbud för enskild skogsägare att vid utstämpling använda märke, som utgör efterbildning av skogsvårdsstyrelses märke, framhålla nödvändigheten av att, därest i 12 kap. 7 § allmänna strafflagen upptagna bestämmelser om straff för den, som falskeligen använder allmänna stämplor och märken, icke skulle vara i det före-

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 10 saml. 26 häft. (Nr 45—48.) 2

varande fallet tillämpliga, åtgärder vidtagas i syfte att skogsvårdsstyrelsens märke erhåller motsvarande skydd som de allmänna stämplat, vilka avses i förenämnda lagrum.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen må, med avslag å ifrågavarande motion, bifalla Kungl. Maj:ts förevarande framställning.

Stockholm den 18 maj 1922.

På jordbruksutskottets vägnar:

RAOUL HAMILTON.

Närvarande: se utlåtande nr 45.

Reservation:

av herr *Boberg*, som yrkat bifall till motionen.
